

Прокуратура України
ОФІС ГЕНЕРАЛЬНОГО ПРОКУРОРА

вул. Різницька, 13/15, м. Київ, 01011

факс: 280-26-03

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Київ

«20» грудня 2021 року

Виконувач обов'язків Генерального прокурора Симоненко Олексій Юрійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 2201613000000212 від 19.09.2016 та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 111, ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 258³ КК України, відповідно до ст. ст. 36, 42, 276-278, 480, 481 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Порошенку Петру Олексійовичу, громадянину України, який 26 вересня 1965 року народився у м. Болград Одеської області, зареєстрованому за адресою: м. Київ, вул. Грушевського, буд. 9, кв. 37, проживаючому за адресою: Київська обл., Обухівський р-н, смт. Козин, вул. Лугова, 4, народному депутату України

про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень (злочинів), передбачених ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 111 та ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 258³ КК України, а саме в діянні, умисно вчиненому за попередньою змовою групою осіб громадянином України на шкоду суверенітету, економічній безпеці України у виді надання іноземній державі або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, а також у іншому сприянні діяльності терористичної організації вчиненому за попередньою змовою групою осіб.

Встановлено, що 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Союз Радянських Соціалістичних Республік (правонаступником якого з 1991 року є Російська Федерація), Українська Радянська Соціалістична Республіка (правонаступницею якої з 1991 року є Україна) та ще 49 держав-засновниць, а згодом до вказаної міжнародної організації прийняті інші держави світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 21.12.1965 «Про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав, про забезпечення їх незалежності і суверенітету» закріплено, що держави не мають права втручатися прямо чи опосередковано з якої б то не було причини у внутрішні та зовнішні справи іншої держави.

Засуджуються не тільки збройне втручання, але й всі інші форми втручання, спрямовані проти правосуб'єктності держави або проти її політичних, економічних чи культурних елементів.

Усі держави повинні утримуватися від того, щоб організувати, допомагати, створювати, фінансувати, заохочувати або допускати збройну, підривну або терористичну діяльність.

Кожна держава має невід'ємне право обирати свою політичну, економічну, соціальну та культурну систему без втручання в будь-якій формі з боку будь-якої іншої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 «Про неприпустимість інтервенції і втручання у внутрішні справи держав» закріплено, що держави не мають права здійснювати інтервенцію або втручання в будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні чи зовнішні справи інших держав.

Принцип відмови від інтервенції і невтручання у внутрішні і зовнішні справи держав включає такі права і обов'язки:

- суверенітет, політичну незалежність, територіальну недоторканність, національну єдність і безпеку всіх держав;

- суверенне і невід'ємне право держави вільно визначати свою власну політичну, економічну, культурну та соціальну систему, розвивати свої міжнародні відносини і здійснювати невід'ємний суверенітет над своїми природними ресурсами відповідно до волі її народу без зовнішньої інтервенції, втручання, підривної діяльності, примусу або загрози в якій би то не було формі;

- обов'язок держав утримуватися в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосуванням в якій би то не було формі з метою порушити міжнародно-визнані кордони іншої держави, порушити політичний, соціальний або економічний порядок інших держав, повалити або змінити політичну систему іншої держави або його уряд, викликати напруженість між двома або більше державами;

- обов'язок держави утримуватися від збройної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації або будь-якої іншої форми інтервенції і втручання, явної або прихованої, спрямованої проти іншої держави або групи держав, або від будь-якого акту військового, політичного або економічного втручання у внутрішні справи іншої держави;

- обов'язок держави утримуватися від будь-яких дій або спроб в якій би то не було формі або під яким би то не було приводом дестабілізувати або підірвати стабільність іншої держави або будь-якого з його інститутів;

- обов'язок держави утримуватись від спроб впливати сприяти, заохочувати або підтримувати прямо або опосередковано бунтівну або сепаратистську діяльність в інших державах під яким би то не було приводом, або від будь-яких дій, спрямованих на порушення єдності або підрив, або повалення політичного устрою інших держав.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 24.10.1970 «Про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН» закріплено принцип, згідно з яким держави утримуються в своїх міжнародних відносинах від силових погроз або застосування сили, як проти територіальної цілісності або політичної незалежності будь-якої держави так і будь-яким іншим чином несумісним з цілями ООН. Така загроза силою або її застосування є порушенням міжнародного права і Статуту ООН.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від загрози силою або її застосування з метою порушення існуючих міжнародних кордонів іншої держави або в якості засобу вирішення міжнародних суперечок, в тому числі територіальних суперечок, і питань, що стосуються державних кордонів.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від організації або заохочення організації нерегулярних сил або збройних банд.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від організації, підбурювання, надання допомоги або участі в актах громадянської війни або терористичних актах в іншій державі або від потурання організаційної діяльності в межах своєї території, спрямованої на вчинення таких актів, у тому випадку, коли акти, що згадуються в цьому пункті, пов'язані з загрозою силою або її застосуванням.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України.

Згідно з указаним документом територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнано значною кількістю держав світу, у тому числі 05.12.1991 Російською Федерацією.

Пунктами 1, 2 Меморандуму «Про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї» від 05.12.1994 закріплено, що Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України.

Статтями 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою.

Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

При цьому статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

31.05.1997 відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Ради з безпеки та співробітництва в Європі укладено Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 02.03.1999 № 42-ФЗ).

Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих кордонів між Україною та Російською Федерацією та розбудову відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, незастосування сили або загрози силою, невтручання у внутрішні справи.

Незважаючи на вищевикладені норми міжнародного права та положення чинного законодавства, з часу проголошення незалежності України у 1991 році до теперішнього часу, частина громадян Російської Федерації, у тому числі з числа вищого політичного та військового керівництва цієї країни, систематично та публічно заперечують проти її визнання в межах державних кордонів, існуючих із 1991 року та визнаних іншими країнами, здійснюють активні заходи з метою зміни меж території та державних кордонів, а також інше втручання у внутрішньополітичні справи України на шкоду національній безпеці держави.

Починаючи з 20 лютого 2014 року, через посилення сепаратистських (проросійських) виступів населення Автономної Республіки Крим (далі – АРК) та південно-східних регіонів України розпочалось захоплення невстановленими особами будівель органів державної влади та органів місцевого самоврядування в АРК, Харківській, Одеській, Донецькій та Луганській областях, що підвищило рівень терористичної загрози у державі та потенційно почало загрожувати територіальній цілісності України.

Як наслідок, умисні дії низки громадян Російської Федерації, у тому числі з числа вищого політичного та військового керівництва цієї країни, у лютому-березні 2014 року призвели до повномасштабного вторгнення військовослужбовців Збройних Сил Російської Федерації та здійснення військової окупації території АР Крим та м. Севастополя, захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури, які мають важливе оборонне і стратегічне значення, унаслідок чого заподіяно матеріальних збитків в особливо великих розмірах у вигляді довготривалої втрати об'єктів державної власності та порушення територіальної цілісності України.

Таким чином, Російська Федерація, її окремі урядові організації, правоохоронні та розвідувальні органи та їх представники є особами, які вчиняють: збройну агресію проти України, посягання на її територіальну цілісність, втручання у внутрішні справи, зниження обороноздатності, деструктивну пропаганду, розграбування національних цінностей та інші дії на шкоду державній, економічній та інформаційній безпеці України, тобто здійснюють підривну діяльність проти України.

Крім цього, у період березня-травня 2014 року на території Донецької та Луганської областей створені терористичні організації – «Донецька народна республіка» та «Луганська народна республіка» (далі по тексту – «ДНР», «ЛНР», спільно позначено – «Л/ДНР»), метою діяльності яких є, у тому числі, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, зокрема шляхом вчинення терористичних актів, застосування зброї, насильства, знищення матеріальних об'єктів та інших дій, що створюють небезпеку для життя і здоров'я людей, з метою порушення громадської безпеки, залякування населення, провокації воєнного конфлікту, міжнародного ускладнення, впливу на дії органів державної влади та органів місцевого самоврядування України.

Указані терористичні організації мають конкретних лідерів, які підтримують між собою тісні взаємозв'язки, чітку ієрархію та структуру, що складається з політичного та силового блоків, керівники та учасники яких підпорядковуються керівникам цих організацій, а також розподіляють функції між їх учасниками, на яких покладені обов'язки згідно з єдиним планом спільних злочинних дій.

Так, на учасників політичного блоку терористичних організацій покладаються такі обов'язки:

- створення так званих органів державної влади «Л/ДНР» та організація їх діяльності;
- видача нормативно-правових актів від імені нелегітимних органів державної влади «Л/ДНР»;
- організація та проведення незаконних референдумів та виборів на територіях, підконтрольних «Л/ДНР»;
- проведення агітаційної роботи серед населення Донецької та Луганської областей щодо діяльності терористичної організації «Л/ДНР» з метою схилення їх до участі у вказаній терористичній організації та отримання підтримки власної діяльності серед мешканців східних регіонів України;
- організація збору, отримання та розподіл матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників терористичної організації, осіб лояльно налаштованих до них, а також підприємств, установ та організацій, які перебувають під контролем терористичних організацій та здійснюють свою господарську діяльність на захоплених ними територіях Донецької та Луганської областей;
- налагодження взаємодії між лідерами «Л/ДНР», представниками влади та ЗС РФ з метою координації дій щодо застосування актів збройної сили проти держави України, спрямованих на захоплення державної влади в Україні, а

також дій, спрямованих на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- налагодження взаємодії з прихильниками злочинної діяльності, що перебувають за кордоном з метою координації дій, отримання матеріальної і гуманітарної допомоги та озброєння, а також залучення іноземних громадян для здійснення актів застосування збройної сили проти держави Україна, зокрема протидії правоохоронним органам та силам антитерористичної операції (далі – АТО);

- налагодження взаємодії з місцевими та закордонними засобами масової інформації з метою їх використання для агітацій, висвітлення діяльності «Л/ДНР», дискредитації діяльності органів державної влади України і осіб, залучених у ході проведення АТО, та формування думки серед населення про законність власних дій, а також вчинення за їх допомогою закликів до захоплення державної влади в Україні та дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- надання матеріальної та організаційної допомоги учасникам силового блоку «Л/ДНР» для забезпечення їх протиправної діяльності;

- забезпечення учасників «Л/ДНР» транспортом, символікою та агітаційними матеріалами.

На учасників силового блоку терористичних організацій покладаються такі обов'язки:

- систематична організація та ведення збройного опору;

- незаконна протидія та перешкоджання виконанню службових обов'язків співробітниками правоохоронних органів України і військовослужбовцями Збройних Сил України;

- опір представникам державної влади та унеможливлення припинення злочинної діяльності правоохоронними органами та Збройними Силами України, який полягає в організації груп осіб, які є прихильниками злочинної діяльності учасників «Л/ДНР»;

- озброєння зазначених осіб та керівництво їхніми діями;

- створення не передбачених законом збройних формувань та участь у їх діяльності;

- вербування нових учасників до складу силових блоків «Л/ДНР» та керівництво їхніми діями;

- захоплення населених пунктів, будівель, військових частин, установ органів влади та управління, стратегічних господарських підприємств на території Донецької та Луганської областей, а також встановлення контролю над їх діяльністю, у тому числі щодо підприємств металургійної, вугледобувної та інших видів промисловості, які є основою економічної діяльності вказаних регіонів;

- скоєння терористичних актів та диверсій на території України;

- захоплення зброї чи заволодіння в інший спосіб боєприпасами, вибуховими речовинами, військовою технікою, транспортними засобами, а також будівництво укріплень з метою протидії діяльності осіб, задіяних у ході

проведення антитерористичної операції та забезпечення власної злочинної діяльності;

- викрадення осіб з метою отримання матеріальної вигоди та залякування мешканців, які підтримують чинну владу в Україні;

- силова підтримка учасників політичного блоку при проведенні незаконних референдумів на території Донецької та Луганської областей про визнання суверенітету незаконних державних утворень «Л/ДНР» та їх приєднання до Російської Федерації, а також укріплення та охорона зайнятих ними будівель та споруд;

- організація поставок зброї, боєприпасів, вибухових речовин, військової техніки та їх розподіл серед учасників терористичної організації.

На керівників блоків покладається керівництво, організація дій та контроль за діяльністю підлеглих їм співучасників злочину за допомогою керівників груп, що входять до складу вказаних блоків.

Одним із основних завдань учасників вказаних терористичних організацій є насильницька зміна та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів шляхом здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Із квітня 2014 року по теперішній час з метою реалізації злочинного умислу та досягнення зазначених завдань учасниками терористичних організацій «Л/ДНР» вчиняються терористичні акти, здійснюються захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів інфраструктури на території Донецької та Луганської областей, акти застосування збройної сили проти держави Україна, чиниться збройний опір правоохоронним органам України та іншим представникам сил АТО у відновленні територіальної цілісності України та забезпеченні правопорядку, вчиняються інші злочини.

Визнання Верховною Радою України так званих самопроголошених організацій «Л/ДНР» терористичними відображено у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України», схваленій постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 № 1596-VII, а також у Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав - членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затверджене постановою Верховної Ради України від 14.01.2015 № 106-VIII.

Відповідно до Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу Про визнання РФ державою-агресором, затверджене постановою Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII, Верховною Радою України визнано Російську Федерацію державою-агресором, що всебічно підтримує тероризм та

блокує діяльність Ради Безпеки ООН, чим ставить під загрозу міжнародний мир і безпеку, а «Луганську народну республіку» і «Донецьку народну республіку» терористичними організаціями, під контролем яких опинились частини території Луганської та Донецької областей.

Отже, Верховною Радою України як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення «Л/ДНР» до терористичних організацій, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, як учасників указаних терористичних організацій.

Враховуючи викладене, так звані «Л/ДНР» є стійкими ієрархічними об'єднаннями невизначеної кількості осіб (більше п'яти), які створені з порушенням чинного законодавства з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій, виконуваних їх учасниками, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення злочинів, у тому числі терористичних актів, а тому відповідно до положень ст.ст. 28, 258³ КК України ці організації є терористичними.

Починаючи з квітня 2014 року, представники вищого політичного та військового керівництва Російської Федерації, спостерігаючи за посиленням на території Донецької та Луганської областей сепаратистських настроїв та початку прямого збройного опору військовослужбовцям Збройних Сил України та її правоохоронних органів з боку представників терористичних організацій «Л/ДНР», вирішили посилити цей напрямок підривної діяльності на шкоду суверенітету, економічній, державній та інформаційній безпеці України та направити зусилля російських спеціальних служб та державних органів на підтримку цих терористичних організацій, у тому числі фінансову та матеріальну, незважаючи на положення п. 1 ст. 2 Міжнародної конвенції про боротьбу з фінансуванням тероризму (995_518), затвердженої резолюцією від 09.12.1999 на четвертій сесії Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй, яка ратифікована Законом України № 149-IV від 12.09.2002 та Федеральним Законом № 88-ФЗ від 10.07.2002 та якою визначено, що будь-яка особа чинить злочин за змістом цієї Конвенції, якщо вона будь-якими методами, прямо чи опосередковано, незаконно та умисно надає кошти (активи будь-якого походження, матеріальні чи нематеріальні, рухомі чи нерухомі незалежно від способу їх придбання) або здійснює їх збір з наміром, щоб вони використовувались, або при усвідомленні того, що вони будуть використані, повністю чи частково, для вчинення будь-якого діяння, спрямованого на те, щоб викликати смерть будь-якої цивільної особи або будь-якої іншої особи, яка не бере активної участі у воєнних діях в ситуації збройного конфлікту, або заподіяти їй тяжке тілесне ушкодження, коли мета такого діяння в силу його характеру чи контексту полягає в тому, щоб залякати населення чи змусити уряд чи міжнародну організацію вчинити будь-яку дію або утриматись від неї.

Зазначені обставини підтверджені у Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного Російською Федерацією міжнародного тероризму», схваленої постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 № 1597-VII.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом»:

- тероризм – це суспільно небезпечна діяльність, яка полягає у свідомому, цілеспрямованому застосуванні насильства шляхом захоплення заручників, підпалів, убивств, тортур, залякування населення та органів влади або вчинення інших посягань на життя чи здоров'я ні в чому не винних людей або погрози вчинення злочинних дій з метою досягнення злочинних цілей;

- активи, що пов'язані з фінансуванням тероризму та стосуються фінансових операцій, зупинених відповідно до рішення, прийнятого на підставі резолюцій Ради Безпеки ООН, - це кошти, майно, майнові і немайнові права, що повністю або частково, прямо чи опосередковано належать або перебувають під контролем осіб, що пов'язані з провадженням терористичної діяльності або щодо яких застосовано міжнародні санкції, та активи, які отримані або походять від таких коштів, майна, майнових і немайнових прав, а також інші активи зазначених осіб;

- терористична діяльність – це діяльність, яка охоплює у тому числі фінансування та інше сприяння тероризму;

Відповідно до ст. 23 Закону України «Про боротьбу з тероризмом», особи винні в терористичній діяльності, підлягають відповідальності в порядку, передбаченому Законом.

Відповідно до ст. 25 Закону України «Про боротьбу з тероризмом», особами, які несуть відповідальність за сприяння терористичній діяльності згідно з Законом, є керівники та посадові особи підприємств, а також громадяни, які сприяли терористичній діяльності, зокрема шляхом:

- проведення операцій з коштами та іншими фінансовими активами: фізичних осіб, які вчиняли чи намагалися вчинити терористичні акти чи кримінальні правопорушення терористичної спрямованості або брали участь у їх вчиненні чи сприяли вчиненню; юридичних осіб, майно яких безпосередньо чи опосередковано перебуває у власності чи під контролем терористів або осіб, які сприяють тероризму; юридичних і фізичних осіб, які діють від імені чи за вказівкою терористів або осіб, що сприяють тероризму, включаючи кошти, одержані або придбані з використанням об'єктів власності, що безпосередньо чи опосередковано перебувають у власності чи під контролем осіб, які сприяють тероризму, або пов'язаних з ними юридичних і фізичних осіб;

- надання коштів, інших фінансових активів чи економічних ресурсів, відповідних послуг безпосередньо чи опосередковано для використання в інтересах фізичних осіб, які вчиняють терористичні акти або сприяють чи беруть участь у їх вчиненні, чи в інтересах юридичних осіб, майно яких безпосередньо чи опосередковано перебуває у власності чи під контролем терористів або осіб, які сприяють тероризму, а також юридичних і фізичних осіб, які діють від імені чи за вказівкою зазначених осіб.

Досудовим розслідуванням встановлено, що особами, які за попередньою змовою разом з іншими невстановленими на даний час особами, сприяють діяльності терористичних організацій, вчиняючи умисні дії на шкоду територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній та економічній безпеці України, шляхом надання допомоги іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України, є громадяни

України Медведчук Віктор Володимирович, Порошенко Петро Олексійович, Демчишин Володимир Васильович та Кузяра Сергій Володимирович.

Так, діючи з метою фінансової підтримки та іншого сприяння діяльності терористичних організацій, а також з метою підривної діяльності проти України, починаючи з квітня 2014 року, представниками вищого військово-політичного керівництва, правоохоронних та розвідувальних органів Російської Федерації запроваджено активну фазу з підбору, схилення, залучення та вербування громадян України, які за морально-психологічними якостями здатні виконувати поставлені перед ними завдання на шкоду суверенітету, економічній, державній та інформаційній безпеці України.

Діючи з метою підвищення ефективності у досягненні злочинних намірів, представниками Російської Федерації вирішено залучити низку громадян України з числа відомих політиків, колишніх державних діячів та високопосадовців, осіб, які мають значні матеріальні статки чи мають певний вплив на інших високопосадовців України, на суспільну думку, на перебіг політичних та інших важливих процесів у державі.

Не пізніше жовтня 2014 року представниками вищого політичного керівництва Російської Федерації, а саме тодішнім помічником Президента РФ С. та тодішнім заступником Голови Уряду РФ К. до підривної діяльності проти України вирішено залучити Медведчука Віктора Володимировича, який впродовж тривалого часу має особисті тісні сталі зв'язки з вищим політичним керівництвом як України, так і Російської Федерації, обіймав посаду очільника Адміністрації Президента України, а також є відомою в політичному та бізнесовому середовищі України особою, яка своїми висловлюваннями та діями має певний вплив на суспільну думку окремих груп громадян України.

У свою чергу, Медведчук В.В., маючи певні політичні амбіції, будучи противником євроінтеграційних процесів в Україні, які почалися у 2013-2014 роках, в період з квітня по жовтень 2014 року погодився на відповідну пропозицію зазначених представників Російської Федерації щодо здійснення ним допомоги у підривній діяльності проти України на шкоду її суверенітету, державній та економічній безпеці України шляхом сприяння діяльності терористичних організацій.

Надавши об'єктивну оцінку складності поставлених представниками Російської Федерації завдань зі сприяння діяльності терористичних організацій та підривної діяльності проти України, усвідомлюючи, що самотійно, без адміністративного та кадрового впливу, видання/скасування указів і розпоряджень, не має можливості досягнути свого умислу, Медведчук В.В. в межах реалізації спільного злочинного плану, за невстановлених обставин досягнув злочинних домовленостей з Порошенком Петром Олексійовичем, який в свою чергу, як Президент України, мав необхідні можливості адміністративного впливу на вертикалі виконавчої та законодавчої влади.

Так, відповідно до протоколу Центральної виборчої комісії від 25.05.2014 та ч. 3 ст. 84 Закону України «Про вибори Президента України», за підсумками голосування у день позачергових виборів Президента України, 25 травня 2014 року Президентом України обрано Порошенка Петра Олексійовича.

Порошенко Петро Олексійович 07 червня 2014 року у будівлі Верховної Ради України в урочистій обстановці склав присягу на вірність народу України тобто вступив на пост Президента України та став главою держави, Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України, Головою Ради національної безпеки і оборони України.

Відповідно до розділу V Конституції України, в редакції від 02.03.2014, Президент України є главою держави і виступає від її імені. Президент України є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина.

Президент України є гарантом реалізації стратегічного курсу держави на набуття повноправного членства України в Європейському Союзі та в Організації Північноатлантичного договору.

Згідно зі статтею 106 Конституції України, в редакції від 02.03.2014, Президент України:

- 1.) забезпечує державну незалежність, національну безпеку і правонаступництво держави;
- 2.) звертається з посланнями до народу та із щорічними і позачерговими посланнями до Верховної Ради України про внутрішнє і зовнішнє становище України;
- 3.) представляє державу в міжнародних відносинах, здійснює керівництво зовнішньополітичною діяльністю держави, веде переговори та укладає міжнародні договори України;
- 4.) вносить за пропозицією коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України, сформованої відповідно до статті 83 Конституції України, подання про призначення Верховною Радою України Прем'єр-міністра України в строк не пізніше ніж на п'ятнадцятий день після одержання такої пропозиції;
- 5.) вносить до Верховної Ради України подання про призначення Міністра оборони України, Міністра закордонних справ України;
- 6.) призначає на посаду та звільняє з посади за згодою Верховної Ради України Генерального прокурора України;
- 7.) призначає на посади та звільняє з посад половину складу Ради Національного банку України;
- 8.) призначає на посади та звільняє з посад половину складу Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення;
- 9.) вносить до Верховної Ради України подання про призначення на посаду та звільнення з посади Голови Служби безпеки України;
- 10.) зупиняє дію актів Кабінету Міністрів України з мотивів невідповідності цій Конституції з одночасним зверненням до Конституційного Суду України щодо їх конституційності;
- 11.) є Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України; призначає на посади та звільняє з посад вище командування Збройних Сил України, інших військових формувань; здійснює керівництво у сферах національної безпеки та оборони держави;
- 12.) вносить до Верховної Ради України подання про оголошення стану війни та у разі збройної агресії проти України приймає рішення про

використання Збройних Сил України та інших утворених відповідно до законів України військових формувань;

13.) приймає відповідно до закону рішення про загальну або часткову мобілізацію та введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях у разі загрози нападу, небезпеки державній незалежності України;

14.) присвоює вищі військові звання, вищі дипломатичні ранги та інші вищі спеціальні звання і класні чини;

15.) нагороджує державними нагородами; встановлює президентські відзнаки та нагороджує ними;

16.) підписує закони, прийняті Верховною Радою України;

17.) має право вето щодо прийнятих Верховною Радою України законів (крім законів про внесення змін до Конституції України) з наступним поверненням їх на повторний розгляд Верховної Ради України;

18.) здійснює інші повноваження, визначені Конституцією України.

Президент України не може передавати свої повноваження іншим особам або органам.

Президент України на основі та на виконання Конституції і законів України видає укази і розпорядження, які є обов'язковими до виконання на території України.

Відповідно до тексту прийнятої 07.06.2014 Порошенком П.О. присяги, він заступаючи на пост Президента України, урочисто присягнув на вірність Україні, зобов'язався усіма своїми справами боронити суверенітет і незалежність України, дбати про благо Вітчизни і добробут Українського народу, обстоювати права і свободи громадян, додержуватися Конституції України і законів України, виконувати свої обов'язки в інтересах усіх співвітчизників, підносити авторитет України у світі.

Статтею 7 Закону України «Про Збройні Сили України» визначено, що Президент України – Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України. Керівництво Збройними Силами України в межах, передбачених Конституцією України, здійснює Президент України як Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України.

Закон України «Про основи національної безпеки України» від 19.06.2003 визначає, що національна безпека це захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах енергетики та енергозбереження, а також інших сферах державного управління при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам.

Статтею 4 цього закону визначено, що суб'єктами забезпечення національної безпеки, в першу чергу, є Президент України та Кабінет Міністрів України.

Частиною 1 ст. 5 Закону визначено, що відповідно до статей 106 і 107 Конституції України Президент України здійснює контроль за сектором безпеки і оборони як безпосередньо, так і через очолювану ним Раду

національної безпеки і оборони України та створювані ним у разі необхідності консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи і служби.

Відповідно до статті 9 цього закону Президент України як глава держави, гарант державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина, Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України і Голова Ради національної безпеки і оборони України здійснює загальне керівництво у сферах національної безпеки та оборони України.

Згідно зі статтею 10 цього закону основними функціями суб'єктів забезпечення національної безпеки, поміж іншого, є запобігання та усунення впливу загроз і дестабілізуючих чинників на національні інтереси.

Вказаний закон до об'єктів національної безпеки серед іншого відносить державу, саме її конституційний лад, суверенітет, територіальну цілісність і недоторканність та визначає, що основними реальними та потенційними загрозами національній безпеці України, серед іншого, є: спроби втручання у внутрішні справи України з боку інших держав; розвідувально-підбивна діяльність іноземних спеціальних служб; загроза посягань з боку окремих груп та осіб на державний суверенітет, економічний, потенціал України, неефективність використання паливно-енергетичних ресурсів та недостатні темпи диверсифікації джерел їх постачання, що створює загрозу енергетичній безпеці держави.

Згідно до ст. 13 зазначеного Закону керівництво у сферах національної безпеки і оборони відповідно до Конституції України здійснює Президент України.

Також, у відповідності до ст. 24 Закону України «Про національну безпеку України» міжнародне співробітництво з питань національної безпеки є однією з форм реалізації державної політики у сфері національної безпеки і спрямовується на захист національних інтересів України та здійснюється під загальним керівництвом Президента України.

Таким чином, Порошенко П.О., як Президент України, у відповідності до вимог Конституції України, інших законів, даної ним присяги зобов'язаний був діяти в інтересах Українського народу і держави, забезпечувати державну незалежність, національну безпеку, суверенітет, територіальну цілісність та недоторканність, обороноздатність, дбати про державну, економічну та інформаційну безпеку України.

Крім того, Законом України «Про національну безпеку України» визначено, що:

- державна безпека - захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності і демократичного конституційного ладу та інших життєво важливих національних інтересів від реальних і потенційних загроз невоєнного характеру;

- загрози національній безпеці України – явища, тенденції і чинники, що унеможливають чи ускладнюють або можуть унеможливити чи ускладнити реалізацію національних інтересів та збереження національних цінностей України;

- національна безпека України – захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу та інших національних інтересів України від реальних та потенційних загроз.

Згідно статті 3 Закону України «Про національну безпеку України» державна політика у сферах національної безпеки і оборони спрямована на захист: людини і громадянина – їхніх життя і гідності, конституційних прав і свобод, безпечних умов життєдіяльності; суспільства – його демократичних цінностей, добробуту та умов для сталого розвитку; держави – її конституційного ладу, суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності; території, навколишнього природного середовища – від надзвичайних ситуацій.

Основними принципами, що визначають порядок формування державної політики у сферах національної безпеки і оборони, є:

1) верховенство права, підзвітність, законність, прозорість та дотримання засад демократичного цивільного контролю за функціонуванням сектору безпеки і оборони та застосуванням сили;

2) дотримання норм міжнародного права, участь в інтересах України у міжнародних зусиллях з підтримання миру і безпеки, міждержавних системах та механізмах міжнародної колективної безпеки;

3) розвиток сектору безпеки і оборони як основного інструменту реалізації державної політики у сферах національної безпеки і оборони.

Фундаментальними національними інтересами України є:

1) державний суверенітет і територіальна цілісність, демократичний конституційний лад, недопущення втручання у внутрішні справи України;

2) сталий розвиток національної економіки, громадянського суспільства і держави для забезпечення зростання рівня та якості життя населення;

3) інтеграція України в європейський політичний, економічний, безпековий, правовий простір, набуття членства в Європейському Союзі та в Організації Північноатлантичного договору, розвиток рівноправних взаємовигідних відносин з іншими державами.

Таким чином, державна політика у сферах національної безпеки і оборони Президентом України повинна спрямовуватись на забезпечення воєнної, зовнішньополітичної, державної, економічної безпеки України тощо.

Статтею 7 Закону України «Про оборону України» передбачено, що Рада національної безпеки і оборони України координує і контролює діяльність органів виконавчої влади у сфері оборони в межах повноважень, визначених Конституцією України та Законом України «Про Раду національної безпеки і оборони України».

Відповідно ст. 3 ЗУ «Про Раду національної безпеки і оборони України» функціями Ради національної безпеки і оборони України є:

1) внесення пропозицій Президентові України щодо реалізації засад внутрішньої і зовнішньої політики у сфері національної безпеки і оборони;

2) координація та здійснення контролю за діяльністю органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони у мирний час;

3) координація та здійснення контролю за діяльністю органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони в умовах воєнного або надзвичайного стану та при виникненні кризових ситуацій, що загрожують національній безпеці України.

Відповідно до функцій, визначених цим Законом, Рада національної безпеки і оборони України:

1) розробляє та розглядає на своїх засіданнях питання, які відповідно до Конституції та законів України, Концепції (основ державної політики) національної безпеки України, Воєнної доктрини України належать до сфери національної безпеки і оборони, та подає пропозиції Президентові України щодо:

визначення стратегічних національних інтересів України, концептуальних підходів та напрямів забезпечення національної безпеки і оборони у політичній, економічній, соціальній, воєнній, науково-технологічній, екологічній, інформаційній та інших сферах;

проектів державних програм, доктрин, законів України, указів Президента України, директив Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України, міжнародних договорів, інших нормативних актів та документів з питань національної безпеки і оборони;

удосконалення системи забезпечення національної безпеки та організації оборони, утворення, реорганізації та ліквідації органів виконавчої влади у цій сфері;

проекту Закону України про Державний бюджет України по статтях, пов'язаних із забезпеченням національної безпеки і оборони України;

матеріального, фінансового, кадрового, організаційного та іншого забезпечення виконання заходів з питань національної безпеки і оборони;

заходів політичного, економічного, соціального, воєнного, науково-технологічного, екологічного, інформаційного та іншого характеру відповідно до масштабу потенційних та реальних загроз національним інтересам України;

доручень, пов'язаних з вивченням конкретних питань та здійсненням відповідних досліджень у сфері національної безпеки і оборони, органам виконавчої влади та науковим закладам України;

залучення контрольних, інспекційних та наглядових органів, що функціонують у системі виконавчої влади, до здійснення контролю за своєчасністю та якістю виконання прийнятих Радою національної безпеки і оборони України рішень, введених в дію указами Президента України;

забезпечення і контролю надходження та опрацювання необхідної інформації, її збереження, конфіденційності та використання в інтересах національної безпеки України, аналізу на її основі стану і тенденції розвитку подій, що відбуваються в Україні і в світі, визначення потенційних та реальних загроз національним інтересам України;

питань оголошення стану війни, загальної або часткової мобілізації, введення воєнного чи надзвичайного стану в Україні або окремих її місцевостях, оголошення в разі потреби окремих місцевостей України зонами надзвичайної екологічної ситуації;

2) здійснює поточний контроль за діяльністю органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони, подає Президентові України відповідні звітності та пропозиції;

3) залучає до аналізу інформації посадових осіб та фахівців органів виконавчої влади, державних установ, наукових закладів, підприємств та організацій усіх форм власності;

4) ініціює розроблення нормативних актів та документів з питань національної безпеки і оборони, узагальнює практику їх застосування та результати перевірок їх виконання;

5) координує і контролює переведення центральних і місцевих органів виконавчої влади, а також економіки країни на роботу в умовах воєнного чи надзвичайного стану;

6) координує і контролює діяльність органів місцевого самоврядування в межах наданих повноважень під час введення воєнного чи надзвичайного стану;

7) координує та контролює діяльність органів виконавчої влади по підбиттю збройної агресії, організації захисту населення та забезпеченню його життєдіяльності, охороні життя, здоров'я, конституційних прав, свобод і законних інтересів громадян, підтриманню громадського порядку в умовах воєнного та надзвичайного стану та при виникненні кризових ситуацій, що загрожують національній безпеці України.

Головою Ради національної безпеки і оборони України є Президент України.

Таким чином, Президент України координує та контролює діяльність органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про оборону України» та ст. 1 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», особливий період – період функціонування національної економіки, органів державної влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, Збройних Сил України, інших військових формувань, сил цивільного захисту, підприємств, установ і організацій, а також виконання громадянами України свого конституційного обов'язку щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, який настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудований період після закінчення воєнних дій.

Указом Президента України від 17.03.2014 № 303/2014, затвердженого Законом України від 17.03.2014 № 1126-VII «Про затвердження Указу Президента України «Про часткову мобілізацію», оголошено про проведення в Україні часткової мобілізації.

Згідно зі статтею 11 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» рішення про демобілізацію із внесення його на затвердження Верховною Радою України приймає Президент України.

Станом на 2014-2015 рр. відповідних рішень Президентом України не приймалось.

Крім цього, питання щодо наявності особливого періоду в державі поза часом проведення мобілізації було предметом судового розгляду.

Так, Вищий адміністративний суд України у постанові від 16.02.2015 у справі № 800/582/14, виходячи із системного аналізу норм Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», зазначив, що закінчення періоду мобілізації не є підставою для припинення особливого періоду.

Таким чином, з 18.03.2014 в Україні діє особливий період.

Вступивши 07.06.2014 на пост Президента України, будучи відповідно до статті 102 Конституції України Главою держави Україна, Порошенко П.О., будучи зобов'язаний додержуватися Конституції України і законів України, дбати про благо Вітчизни і добробут народу України, відстоювати права і свободи громадян, інтереси усіх співвітчизників, за невстановлених обставин пристав на пропозицію Медведчука В.В. досягнувши з ним домовленостей у використанні владних повноважень всупереч складеній ним присязі у власних інтересах та для реалізації наступного злочинного плану.

Задля задоволення власних політичних інтересів, недопущення падіння політичних рейтингів та рівня довіри в результаті можливого подальшого загострення відносин з країною агресором – Російською Федерацією, зважаючи на підстави позачергових виборів Президента України, не пізніше жовтня 2014 року Порошенко П.О., будучи представником влади – Президентом України – Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України – Головою Ради національної безпеки і оборони України, вступив у злочинну змову з Медведчуком В.В. та розподілили між собою виконувані функції, ролі й задачі в загальному злочинному плані.

Свої злочинні наміри та дії Порошенко П.О. вирішив реалізовувати через активне використання адміністративного впливу, як Президент України, на вертикалі виконавчої та законодавчої влади, залучення співучасників, зокрема з числа членів Кабінету Міністрів України, Ради національної безпеки і оборони України, правоохоронних органів тощо, а також через скликання РНБО, призначення або звільнення з посад, видання/скасування указів і розпоряджень, які є обов'язковими до виконання на території України тощо.

Станом на жовтень 2014 року у зв'язку із захопленням терористичними організаціями «Л/ДНР» частини території України, на якій зосереджені місця видобутку корисних копалин, а саме вугілля, зупинено більшість фінансових операцій з придбання енергогенеруючими підприємствами України вугілля у підприємств, розташованих на тимчасово окупованій території, які перейшли під фактичний контроль терористичних організацій.

Водночас впродовж серпня-жовтня 2014 року Урядом України та відповідними державними підприємствами з метою недопущення завдання шкоди державній безпеці та настання енергетичної кризи вживались заходи, спрямовані на диверсифікацію джерел постачання вугілля, що могло забезпечити енергетичну безпеку та незалежність України, за таких обставин.

14.08.2014 під головуванням Міністра енергетики та вугільної промисловості Продана Ю.В. відбулася нарада за участю представників ДП «Енергоринок», ДП «Вугілля України», ДП «Укрінтеренерго», ДП «НЕК Енергоринок», ТОВ «ДТЕК», ПАТ «Центренерго»,

ПАТ «Донбасенерго», ТОВ «Укртеплоенерго», на якій вирішено рекомендувати ДП «Укрінтеренерго» здійснити свої наміри щодо укладення контракту на імпорт в Україну у вересні-грудні 2014 з Південної Африканської Республіки (далі ПАР) одного мільйона тонн вугілля.

Наведені заходи могли дозволити забезпечення безперебійної роботи теплоелектростанцій, виступаючи одним із шляхів диверсифікації поставок вугілля, гарантуючи державну і економічну безпеку країни.

На виконання рішення наради 19.08.2014 Державним підприємством зовнішньоекономічної діяльності «Укрінтеренерго» укладено контракт зі Steel Mont Trading Ltd, відповідно до умов якого останнє зобов'язувалося поставити в Українські порти Чорного моря вугілля різних марок кількістю до одного мільйона тонн.

Кабінетом Міністрів України 23.09.2014 з метою забезпечення підготовки паливно-енергетичного комплексу до роботи в осінньо-зимовий період 2014-2015 років з урахуванням загроз, пов'язаних з бойовими діями на сході України, та зниження рівня залежності від імпорту вугілля з Російської Федерації прийнято рішення (протокол № 80) щодо вжиття вичерпних заходів до диверсифікації джерел постачання енергетичного вугілля, передбачивши необхідність імпорту вугілля походженням не з території Російської Федерації.

14.10.2014 під головуванням Міністра енергетики та вугільної промисловості Продана Ю.В. відбулася нарада за участю представників ДП «Укрінтеренерго» та ПАТ «Центренерго», на якій в умовах низьких запасів вугілля на складах ТЕС та з метою диверсифікації джерел паливозабезпечення вирішено рекомендувати ПАТ «Центренерго» укласти договір з ДПЗД «Укрінтеренерго» на закупівлю імпортного вугілля походженням з ПАР і забезпечити безперебійну поставку вугілля.

При цьому ПАТ «Центренерго» рекомендовано залучити Інститут вугільних енерготехнологій для визначення технічних умов спалювання імпортованого з ПАР вугілля в котлах Трипільської та Зміївської ТЕС з метою заміщення українських антрацитів.

На виконання рішення вказаної наради 16.10.2014 між ДПЗД «Укрінтеренерго» та ПАТ «Центренерго» укладено договір поставки № 44/1-96 про постачання останньому вугілля обсягом 250 000 тонн.

На виконання вказаного Договору 30.10.2014 та 03.11.2014 Steel Mont Trading Ltd здійснено поставки двох суднових партій вугілля до портів Чорного моря, а 04.11.2014 перші партії вугілля вже надійшли до енергогенеруючих підприємств ПАТ «Центренерго».

У свою чергу, Медведчук В.В. та представники вищого політичного керівництва Російської Федерації, спостерігаючи за розвитком цих подій і усвідомлюючи невідворотний та цілеспрямований шлях України щодо зміцнення державної, економічної та енергетичної безпеки через диверсифікацію джерел поставок вугілля, який призвів би до суттєвого зменшення його поставок з Російської Федерації та унеможливлення його поставок з тимчасово непідконтрольних Україні територій, бажаючи реалізувати свої наміри у проведенні підривної діяльності проти України шляхом підтримки терористичних організацій «Л/ДНР», вирішили розробити,

розробили та узгодили з представниками Російської Федерації, план по сприянню діяльності терористичних організацій через створення в умовах опалювального сезону штучного дефіциту вугілля для потреб енергогенеруючих підприємств України, дефіциту часу та інших причин неможливості здійснення пошуку шляхів диверсифікації джерел постачання вугілля, та організацію у зв'язку з цим поставок більшості від необхідного для потреб енергогенеруючих підприємств України вугілля саме від підприємств, розташованих на території Донецької та Луганської областей, майно яких перебуває у власності та під контролем терористичних організацій.

Будучи представником влади, маючи владні повноваження, організаційно-розпорядчі функції, певні організаторські здібності, життєвий досвід, Порошенко П.О. та Медведчук В.В., з метою недопущення викриття та приховування фактів участі Порошенка П.О. – Президента України в підривній діяльності проти України, підриву його політичного авторитету, формування недовіри до нього, узгодили Медведчуку В.В. на території України роль співорганізатора у здійсненні допомоги представникам Російської Федерації у проведенні підривної діяльності проти України та сприянні діяльності терористичних організацій, і роль особи, що забезпечувала комунікацію і обмін інформацією між співучасниками злочину. За собою Порошенко П.О. залишив координацію дій в умовах конспірації, управлінські та кадрові питання, та у разі необхідності, адміністративний вплив, а також узгодження дій та заходів у здійсненні допомоги представникам Російської Федерації.

Надавши об'єктивну оцінку складності узгоджених з представниками Російської Федерації стратегічних завдань із сприяння діяльності терористичних організацій та підривної діяльності проти України, Порошенко П.О. та Медведчук В.В. до реалізації злочинного плану вирішили залучити інших осіб, з розподілом між ними виконуваних функцій, ролей та задач.

Так, Медведчук В.В. будучи знайомим з Кузярою Сергієм Володимировичем, який, як йому було відомо, мав зв'язки з представниками терористичних організацій «Л/ДНР» та був добре обізнаний щодо господарської діяльності підприємств вугледобувної галузі, зокрема, і на територіях, які тимчасово не підконтрольні Україні, не пізніше 01.11.2014 запропонував останньому взяти участь у розробленні злочинного плану та подальшому наданні представникам Російської Федерації допомоги у підривній діяльності проти України.

При цьому Кузяра С.В. у період з квітня 2014 року, перебуваючи на території України та Російської Федерації, особисто спостерігаючи та відслідковуючи з засобів масової інформації події, що відбувались у східних регіонах України, а саме утворення терористичних організацій «Л/ДНР», захоплення адміністративних одиниць, будівель державних установ, господарських підприємств, установ та організацій, переслідуючи досягнення своєї мети – особистого збагачення, будучи особою, яка обізнана щодо господарської діяльності підприємств вугледобувної галузі, в тому числі і на територіях, які тимчасово не підконтрольні Україні, на яких він уже тривалий час активно здійснював власну підприємницьку діяльність, маючи широкі

ділові зв'язки у цій сфері, будучи обізнаним з суттєвим зменшенням у другій половині 2014 року поставок вугілля з тимчасово непідконтрольних Україні територій, різким зменшенням запасів вугілля на енергогенеруючих підприємствах України і наявності у зв'язку з цим загрози державній та економічній безпеці, знаючи про наявність значних запасів вугілля на підприємствах, які підконтрольні терористичним організаціям «Л/ДНР», усвідомлюючи протиправність та наслідки, які можуть настати за вчинення дій, пов'язаних зі сприянням діяльності терористичних організацій, погодився на пропозицію Медведчука В.В., і тим самим вказані особи вступили у попередню змову на вчинення злочинів та спільно з представниками вищого політичного керівництва Російської Федерації розробили злочинний план їх реалізації.

Розроблений злочинний план передбачав, що службові особи вищого політичного керівництва Російської Федерації, будучи зацікавленими у фінансовій підтримці терористичних організацій «ЛНР» та «ДНР», з метою проведення підривної діяльності проти України, використовуючи наявну у них владу та адміністративні можливості, задля спонукання службових осіб державних органів та підприємств України на здійснення придбання вугілля саме з територій, контрольованих терористичними організаціями «ЛНР» та «ДНР», спочатку мали своїми діями штучно створити дефіцит вугілля для енергогенеруючих підприємств України шляхом обмеження його поставок до України з території Російської Федерації за вже існуючими договорами купівлі-продажу останнього.

При цьому за злочинним планом штучне обмеження поставок вугілля з Російської Федерації могло бути припинено лише за умови початку поставок вугілля з територій, підконтрольних окремо терористичним організаціям «ДНР» та «ЛНР», і кількість поставленого після цього з Російської Федерації вугілля пропорційно залежала би від кількості вугілля, поставленого терористичними організаціями.

Після цього Медведчук В.В., під приводом та умовами обмеження поставок вугілля з території Російської Федерації, погодив з Порошенком П.О., надання останнім незаконних вказівок службовим особам галузевого міністерства та енергогенеруючих підприємств України щодо придбання вугілля у підприємств, майно яких перебуває у власності та під контролем терористичних організацій окремо «ЛНР» та «ДНР», і сплати за нього коштів як на рахунки таких підприємств, так і готівкою безпосередньо керівникам терористичних організацій. Окрім викладеного Медведчук В.В. та Порошенко П.О. узгодили можливість звільнення/призначення службових осіб галузевого міністерства та/або енергогенеруючих підприємств України, які з тих чи інших причин не виконували вищевказані вказівки Порошенка П.О. та інших осіб.

Про результати своїх домовленостей та про події, які відбуваються у зв'язку з цим, за погодженням з Порошенком П.О., Медведчук В.В. задля координації злочинних дій мав постійно доповідати службовим особам вищого політичного керівництва Російської Федерації, які на основі отриманої інформації мали коригувати свої дії, дії підконтрольних їм керівників терористичних організацій та дії Медведчука В.В., Порошенка П.О. та інших

співучасників кримінальних правопорушень для більш ефективного досягнення злочинної мети.

Крім того, Медведчук В.В., постійно отримуючи зворотні вказівки від службових осіб вищого політичного керівництва Російської Федерації, передаючи їх Порошенку П.О. та узгоджуючи з останнім план дій, повинен був керувати діями інших невстановлених осіб та Кузяри С.В., який за злочинним планом, для приховування дій співучасників мав замаскувати злочинну діяльність та надати їй законності шляхом укладання договорів купівлі-продажу вугілля між енергогенеруючими підприємствами України та конкретними державними підприємствами, які на даний час перебувають під контролем терористичних організацій і будуть визначені представниками останніх.

Використовуючи свої широкі ділові зв'язки у вугільній сфері «Донбаського регіону» та знайомства з керівниками терористичних організацій, у тому числі і через здійснення ним на підконтрольних їм територіях господарської діяльності, Кузяра С.В., за вказівкою Медведчука В.В., мав шляхом ведення перемовин з останніми за їх вказівкою обрати надані ними підприємства, які знаходяться на тимчасово непідконтрольних Україні територіях, та вести від їх імені з державними енергогенеруючими підприємствами та установами України перемовини щодо укладання угод на поставку вугілля, сприяти подальшому укладанню таких угод, організувати попередню оплату за вугілля безпосередньо терористичним організаціям «Л/ДНР», як у готівковій, так і безготівковій формі, а також забезпечити та проконтролювати завантаження і транспортування ними вугілля на підконтрольну Україні територію.

Керівники терористичних організацій «Л/ДНР» на виконання своєї частини злочинного плану повинні були визначити по одному конкретному вугледобувному підприємству окремо від «ЛНР» та «ДНР», які мали виступати як постачальники вугілля до енергогенеруючих підприємств України з підконтрольних їм територій, надати відомості про них Кузярі С.В., а після укладання з цими підприємствами відповідних договорів на поставку вугілля та отримання авансових платежів за вказівкою службових осіб вищого політичного керівництва Російської Федерації розпочати його відвантаження та постачання.

Коштами, отриманими за поставлене вугілля, згідно із злочинним планом на власний розсуд мали розпоряджатись саме керівники терористичних організацій «Л/ДНР».

Розпочавши реалізацію зазначеного злочинного плану, Порошенко П.О., Медведчук В.В. та інші співучасники, умисно, за попередньою змовою групою осіб, у невстановлений час та місці, але не пізніше 04.11.2014, діючи у точно невстановлений на даний час спосіб, впровадили раніше розроблений спільний злочинний план дій і домовленостей для економічного розвитку терористичних організацій «Л/ДНР», ослаблення безпеки української держави, надання службовим особам вищого політичного керівництва Російської Федерації більш широких можливостей для втручання у внутрішні справи України через проведення підривної діяльності проти неї.

Так, 03.11.2014 Президентом України Порошенком П.О., скликано засідання Ради національної безпеки і оборони України (далі – РНБО), а також надано відповідні вказівки посадовим особам Секретаріату РНБО щодо скликання й проведення 04.11.2014 засідання РНБО з питань забезпечення енергетичної безпеки держави та невідкладних заходів сталого проведення опалювального сезону 2014/2015 року.

Законом України «Про Раду національної безпеки і оборони України» визначено, що функціями Ради національної безпеки і оборони України є:

- 1) внесення пропозицій Президентові України щодо реалізації засад внутрішньої і зовнішньої політики у сфері національної безпеки і оборони;
- 2) координація та здійснення контролю за діяльністю органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони у мирний час;
- 3) координація та здійснення контролю за діяльністю органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони в умовах воєнного або надзвичайного стану та при виникненні кризових ситуацій, що загрожують національній безпеці України.

04.11.2014 Порошенком П.О., як Головою Ради національної безпеки і оборони України, на засіданні Ради національної безпеки і оборони, без достатніх на те підстав, висловлено сумніви щодо якості вугілля, яке завезено з Південно-Африканської Республіки, Генеральній прокуратурі України та Міністерству внутрішніх справ України надано усне доручення на здійснення перевірки згаданих фактів, і наголошено на необхідності припинення контракту з компанією Steel Mont Trading Ltd й зупинення відвантаження на ТЕС ПАТ «Центренерго» вугілля по контракту з Steel Mont Trading Ltd. Даний адміністративний вплив, на виконання спільних домовленостей, Порошенком П.О. вчинений в умовах обізнаності і поінформованості про критичні залишки вугілля на Зміївській і Трипільській ТЕС ПАТ «Центренерго».

Вказане засідання Ради національної безпеки і оборони України, яка є координаційним органом з питань національної безпеки і оборони при Президентові України, висловлювання Порошенка П.О. для правоохоронних органів та Генерального прокурора України, який призначається Президентом України, стали підставою та сигналом для початку відповідної роботи, у тому числі й інформаційної політики, спрямованої проти поставок вугілля з Південно-Африканської Республіки за контрактом ДПЗД «Укрінтеренерго» з «Steel Mont Trading Ltd».

З урахуванням наданих Порошенком П.О. доручень і рішення Ради національної безпеки і оборони України від 04.11.2014, того ж дня Генеральною прокуратурою України розпочато досудове розслідування у кримінальному провадженні № 4201400000001230 за листом, який надійшов з Міністерства внутрішніх справ України.

Уже 07.11.2014 у приміщенні Міністерства енергетики та вугільної промисловості, ДПЗД «Укрінтеренерго», ПАТ «Центренерго» та в інших установах проведено низку обшуків, а 03.12.2014 повідомлено про підозру директору ДПЗД «Укрінтеренерго» Зіневичу В.О. у вчиненні злочину,

передбаченого ч. 5 ст. 191 КК України (кримінальне провадження закрито 25.03.2016 у зв'язку з відсутністю складу злочину).

Ініційовані Порошенком П.О. дії та заходи створили умови та стали основною причиною односторонньої відмови компанії «Steel Mont Trading Ltd», з 14.11.2014, від виконання зобов'язань з поставки вугілля з Південно-Африканської Республіки.

Після цього ПАТ «Центрэнерго» опинилось у штучно створених Порошенком П.О., Медведчуком В.В. та іншими співучасниками умовах, за яких мало змогу імпортувати вугілля лише у підприємств Російської Федерації, що надало можливість вищому керівному складу державних органів Російської Федерації приступити до реалізації своєї частини злочинного плану.

Для цього, невстановленими представниками вищого керівного складу державних органів Російської Федерації для остаточного спонукання службових осіб державних органів та підприємств України у здійсненні придбання вугілля Україною саме з території контрольованої терористичними організаціями «Л/ДНР», з метою штучного створення дефіциту вугільної продукції, у невстановлений час та місці прийнято рішення про блокування поставок російського вугілля на територію України з 22.11.2014, залишивши можливість для ввезення вугілля виключно з території України, яка контролювалась представниками терористичних організацій «Л/ДНР».

З таких обставин, Міністром енергетики та вугільної промисловості України Проданом Ю.В. 25.11.2014 прийнято наказ № 841, яким з 28.11.2014 припинено виробничу та фінансово-господарську діяльність усіх державних підприємств, установ, організацій та об'єднань, що належать до сфери управління Міненерговугілля та господарських товариств, щодо яких Міненерговугілля здійснює управління корпоративними правами держави, які знаходяться у зоні здійснення антитерористичної операції і опинились під фактичним контролем терористичних організацій «ЛНР» та «ДНР».

Прийняття такого наказу, зважаючи на зрив 14.11.2014 поставок вугілля з ПАР та блокування з 22.11.2014 вищим політичним керівництвом РФ поставок вугілля до України, забезпечило можливість недопущення сприяння діяльності та фінансування терористичних організацій шляхом перерахування коштів підприємствам за відповідним переліком.

Також, в розвиток вказаного наказу, з метою остаточного недопущення сприяння діяльності та фінансування терористичних організацій, Міністром енергетики та вугільної промисловості України Проданом Ю.В. 28.11.2014 припинено повноваження керівників державних підприємств за відповідним переліком, та серед іншого, прийнято наказ № 186-к/к, яким припинено повноваження виконуючого обов'язки директора ДП «Луганськвугілля» Кожушкіна С.Г. та наказ № 237-к/к, яким припинено повноваження виконуючого обов'язки директора ДП «Шахта імені К.І. Кисельова» Середіна В.М.

Одночасно з цим, починаючи не пізніше 25.11.2014 по кінець січня 2015 року Медведчук В.В., на виконання домовленостей з Порошенком П.О., перебуваючи у м. Кисві, у невстановлені досудовим розслідуванням час та місці, розпочав роботу з організації придбання вугілля у підприємств, майно

яких перебуває у власності та під контролем терористичних організацій «ДНР» та «ЛНР», при цьому він та Порошенко П.О. вчиняли активні дії – адміністративний тиск на службових осіб Міністерства енергетики та вугільної промисловості України, Національного банку України, керівництва ПАТ «Центренерго» щодо сплати коштів безпосередньо керівникам терористичних організацій, укладання прямих договорів купівлі-продажу вугілля з підконтрольних терористам територій та організації сплати за нього коштів, тим самим вчинення сприяння діяльності терористичних організацій «ЛНР»/«ДНР».

Під час виконання спільних домовленостей Порошенка П.О. та Медведчука В.В., останнім, за невстановлених обставин, вказано на необхідності укладання договорів з двома підприємствами, які будуть надані саме керівниками терористичних організацій «ЛНР» та «ДНР», необхідності відкриття рахунків для таких підприємств саме на територіях підконтрольних терористичним організаціям – у містах Донецьку та Луганську. Також, наголошувалось і на необхідності здійснення оплати за вугілля готівковими коштами, і організації їх доставки членам терористичних організацій.

Окрім цього, Медведчук В.В. неодноразово згадував про припинення поставок вугілля з Російської Федерації, пов'язуючи їх відновлення з початком придбання Україною вугілля від підприємств, підконтрольних терористичним організаціям.

Задля приховування цієї злочинної діяльності, переслідуючи політичні інтереси, усвідомлюючи збройну агресію Російської Федерації, розуміючи недостатність часу для пошуку шляхів диверсифікації джерел постачання вугілля, неодмінний у зв'язку з цим зрив опалювального сезону, наростання недовіри до нього як до Президента України та як наслідок – підлив його політичного авторитету, Порошенком П.О. та Медведчуком В.В. прийнято рішення про необхідність надання операціям з придбання вугілля у підприємств, визначених терористичними організаціями, вигляду звичайної господарської діяльності, через формальну перереєстрацію місця їх знаходження та відкриття їм розрахункових рахунків на підконтрольній Україні території, видаючи їх за національних виробників вугільної продукції. Така перереєстрація, за злочинним планом, надавала можливість включити 29.12.2014 та 22.01.2015 наказами керівництва АТЦ при СБУ ці два підприємства до Тимчасового порядку контролю за переміщенням осіб, транспортних засобів та вантажів вздовж лінії зіткнення у межах Донецької та Луганської областей для безперешкодного переміщення вугілля через лінію розмежування.

Про позитивні результати таких домовленостей, вчинених дій та їх результатів, допомагаючи у проведенні підливної діяльності проти України, Медведчук В.В., перебуваючи в місті Києві, протягом листопада, грудня 2014 року та протягом січня 2015 року постійно, зокрема 25.11.2014, 27.11.2014, 06.12.2014, 12.12.2014, 24.12.2014, 27-30.12.2014, доповідав вищому політичному керівництву Російської Федерації, вказуючи на ефективність блокування ними поставок вугілля та наполягав на необхідності його продовження.

Медведчук В.В. доповідав про небажання Міністра енергетики та вугільної промисловості України Продана Ю.В. співпрацювати за запропонованою ним та Кузярою С.В. злочинною схемою поставок вугілля, інформуючи про його можливу заміну Порошенком П.О. на іншу більш лояльну особу, яка забезпечить реалізацію вугілля для енергогенеруючих підприємств України від підприємств, які знаходяться на непідконтрольних їй територіях під фактичним контролем терористичних організацій.

Під час таких доповідей Медведчук В.В. узгоджував з ними свої подальші дії по сприянню діяльності терористичних організацій шляхом організації поставок вугілля з тимчасово непідконтрольних Україні територій.

За наслідками здійснених доповідей Медведчук В.В. отримувал від вищого політичного керівництва Російської Федерації подальші вказівки щодо реалізації злочинного плану, узгоджував та обговорював їх з Порошенком П.О., та в подальшому доводив до відома Кузяри С.В. та інших співучасників злочинів, контролюючи їх виконання.

Крім цього, Медведчук В.В. наприкінці грудня 2014 року, перебуваючи у місті Донецьку виконуючи свою частину злочинного плану щодо організації поставок вугілля від підприємства, підконтрольного терористичній організації «ДНР» особисто спілкувався з «керівництвом ДНР», обговорюючи питання пришвидшення формальної перереєстрації наданого ними підприємства на території України задля швидкого укладання договору з ПАТ «Центренерго» і отримання терористичною організацією необхідних їй грошових коштів від України.

Зі своєї сторони, Порошенко П.О., виконуючи свою злочинну роль, користуючись формуванням з 02.12.2014 нового уряду України та нового уряду України та призначенням на посаду Міністра енергетики та вугільної промисловості України наближеної до себе особи – Демчишина В.В., у невстановлений спосіб, час та місці, але не пізніше 09.12.2014 довів до останнього зміст спільного злочинного плану, розподіл ролей та спільних дій з Медведчуком В.В., щодо необхідності укладання угод на поставку вугілля з територій, підконтрольних терористичним організаціям.

В свою чергу, Міністр енергетики та вугільної промисловості України Демчишин В.В. приступивши з 02.12.2014 до виконання своїх службових обов'язків, у період з 02.12.2014 по 09.12.2014 ознайомившись з обставинами утворення значного дефіциту вугілля необхідного для забезпечення діяльності державних енергогенеруючих підприємств України, обумовленим зривом поставок вугілля з ПАР та блокуванням поставок вугілля з Російської Федерації, усвідомлюючи їх причини – примушування України до придбання вугілля у представників «Л/ДНР», усвідомлюючи, що це є сприянням економічному розвитку і діяльності терористичних організацій «Л/ДНР», надав свою згоду Порошенку П.О. на виконання необхідних дій й вжиття достатніх заходів для забезпечення укладання угод на придбання вугілля з суб'єктами господарювання, які підконтрольні терористичним організаціям.

Одночасно з Медведчуком В.В. Кузяра С.В. протягом листопада-грудня 2014 року та січня 2015 року, перебуваючи на території м. Києва, а також на території Донецької та Луганської областей, діючи на виконання спільного

злочинного плану, розпочав переговори з керівництвом терористичних організацій «Л/ДНР» щодо надання ними підконтрольних їм конкретних підприємств, які мали бути використаними в злочинній схемі поставок вугілля енергогенеруючим підприємствам України.

Після цього з метою приховання своїх злочинних дій, отримавши від представників терористичних організацій назви конкретних підприємств, якими стали ДП «Шахта імені К.І. Кисельова» та ДП «Луганськвугілля», Кузяра С.В. узгоджуючи свої дії з Медведчуком В.В., та за протекцією Демчишина В.В., розпочав переговори зі службовими особами ПАТ «Центренерго» про укладання угод на поставку вугілля з указаними підприємствами, які контролювались терористичними організаціями.

Також з метою приховання своєї злочинної діяльності Кузяра С.В., узгоджуючи свої дії в тому числі і з Демчишином В.В., сприяв формальній перереєстрації ДП «Шахта імені К.І. Кисельова» та ДП «Луганськвугілля» на території міста Києва, а саме: вів переговори з представниками терористичних організацій щодо направлення ними підконтрольних їм осіб до міста Києва, де мала відбутись зміна установчих документів, призначення цих осіб керівниками цих підприємств, відкриття банківських рахунків, підписання ними необхідних договорів та інших документів. Під час таких дій, вказівки співробітникам Міністерства енергетики та вугільної промисловості України та ПАТ «Центренерго» щодо співпраці з Кузярою С.В. та перереєстрації вказаних підприємств надавались Демчишином В.В., який у свою чергу виконував узгоджену з Порошенком П.О. роль та свою частину злочинного плану.

При цьому Медведчук В.В. та Кузяра С.В., заручившись підтримкою Порошенка П.О., гарантували безпеку представникам ДП «Шахта імені К.І. Кисельова» та ДП «Луганськвугілля» від затримання їх правоохоронними органами на території підконтрольній Україні.

Фактично ці особи постійно перебували на територіях, підконтрольних терористичним організаціям і не мали на меті здійснення реальної господарської діяльності на території, підконтрольній Україні, і після перереєстрації вказані підприємства ані за місцями нової реєстрації у місті Києві по вулиці Толстого, 59 та провулку Приладному, 2-А, ані за будь-якими іншими адресами на підконтрольній Україні територіях, ніколи не перебували.

Також Кузяра С.В. протягом грудня 2014 року вів перемовини з керівниками терористичної організації «ДНР» та АТ «Укресімбанк» щодо відкриття рахунків для ДП «Шахта імені К.І. Кисельова», а також відділення банку на території м. Донецька, територія якого тимчасово непідконтрольна Україні. Про вказані дії та їх результати Кузяра С.В. 25.12.2014. користуючись телефонним зв'язком, за невстановлених обставин, доповів одному з учасників терористичної організації «ЛНР».

Продовжуючи виконувати злочинний план, після отримання Кузярою С.В. від представників терористичних організацій даних про контрагентів для ПАТ «Центренерго», Медведчук В.В. за узгодженням Порошенком П.О. та з представниками вищого політичного керівництва Російської Федерації у період листопада-грудня 2014 року у невстановленому місці та у невстановлений спосіб надав йому вказівку виступити представником

ДП «Луганськвугілля» та ДП «Шахта імені К.І. Кисельова» і забезпечити укладання їх директорами контрактів з ПАТ «Центрэнерго».

Після цього внаслідок узгоджених та координованих спільних злочинних дій Порошенка П.О. та Медведчука В.В. щодо укладання угод на поставку вугілля з територій, підконтрольних терористичним організаціям, після проведених Кузярою С.В. за вказівкою Медведчука В.В. переговорів з представниками терористичних організацій та службовими особами ПАТ «Центрэнерго», Міністром енергетики та вугільної промисловості Демчишиним В.В. для забезпечення можливості реалізації досягнутих злочинних домовленостей 09.12.2014 прийнято наказ № 282-к/к, яким скасовано наказ від 28.11.2014 № 186-к/к щодо припинення повноважень виконуючого обов'язки директора ДП «Луганськвугілля» Кожушкіна С.Г., а 16.12.2014 ним же підписано наказ № 876, яким затверджено зміни до статуту ДП «Луганськвугілля», в тому числі змінено його місцезнаходження з м. Луганська на м. Київ.

Надалі Міністром енергетики та вугільної промисловості Демчишиним В.В. 16.12.2014 підписано наказ № 877, яким внесено зміни до наказу Міністерства енергетики та вугільної промисловості України від 25.11.2014 № 841 «Про заходи щодо стабілізації соціально-економічної ситуації у Донецькій та Луганській областях», який виключав можливість псевдогосподарських відносин з терористичними організаціями, шляхом вилучення з нього пункту 11.

Приймаючи таке управлінське рішення Міністр енергетики та вугільної промисловості Демчишин В.В. остаточно усунув перешкоди в укладенні договорів з представниками терористичних організацій на поставку вугільної продукції оскільки, пунктом 11 наказу від 25.11.2014 № 841 було припинено діяльність саме ДП «Луганськвугілля».

Наведені дії Міністра енергетики та вугільної промисловості Демчишина В.В. створили умови за яких 16.12.2014 між ПАТ «Центрэнерго» в особі Громка Я.А. та ДП «Луганськвугілля» в особі Кожушкіна С.Г., який діяв на виконання вказівок радників Демчишина В.В., укладено договір № 111/20 на суму 22 640 000 гривень і того ж дня на рахунки останнього надійшла передплата в сумі 2 264 000 гривень.

Крім того, внаслідок координованих та узгоджених спільних домовленостей Порошенка П.О. та Медведчука В.В. щодо укладання угод на поставку вугілля з територій, підконтрольних терористичним організаціям, після проведених Кузярою С.В. за вказівкою Медведчука В.В. переговорів з представниками терористичних організацій та службовими особами ПАТ «Центрэнерго», Міністром енергетики та вугільної промисловості Демчишиним В.В. через усвідомлення ним факту того, що Кожушкін С.Г. не є представником терористичної організації «ЛНР» і всупереч існуючих злочинних домовленостей в основному скерував грошові кошти в сумі 2 264 000 гривень на виплату заробітної плати працівникам ДП «Луганськвугілля», наказом від 29.12.2014 виконання обов'язків директора даного підприємства покладено на Сливу В.І., якого наприкінці січня 2015 року призначено на посаду «заступника Міністра» терористичної організації «ЛНР»,

вже після чого 06.01.2015 ПАТ «Центрэнерго» здійснено ще два платежі на користь останнього по 10 000 000 гривень кожен.

В цей самий період, з метою реалізації домовленостей та виконання своєї ролі, Порошенко П.О., перебуваючи 29.12.2014 у м. Львові, на прес-брифінгу надано інформацію, що містить негативну оцінку та негативне ставлення мовця до «вугільної угоди» з Південно-Африканською Республікою, яку він публічно (в умовах прес-брифінгу) довів до аудиторії, а також надано та доведено до аудиторії інформацію позитивного характеру щодо можливості співпраці з Росією у придбанні вугілля на непідконтрольних територіях Луганської та Донецької областей. Для надання вигляду легальності таких угод, приховання дійсних мети та цілей їх укладання, виправдання своїх дій нібито добрими намірами і недопущення негативних наслідків своїх дій – падіння політичних рейтингів та рівня довіри населення, Порошенко П.О., на виконання раніше досягнутих домовленостей, поінформував суспільство, що оплата грошових коштів за поставки вугілля з територій підконтрольних терористичним організаціям буде здійснюватися ніби то з обов'язковим контролем таких виплат і нібито виключно для погашення заборгованості з заробітної плати перед шахтарями.

30.12.2014 внаслідок координованих та узгоджених дій Порошенка П.О., Медведчука В.В. та Кузяри С.В. і домовленості щодо укладання угод на поставку вугілля з територій, підконтрольних терористичним організаціям, та через відсутність згоди керівників терористичної організації «ДНР» на перереєстрацію підконтрольного їм підприємства ДП «Шахта імені К.І. Кисельова» на території України службовими особами ПАТ «Центрэнерго» на виконання вказівок Міністра енергетики та вугільної промисловості України Демчишина В.В. з указаним підприємством укладено договір купівлі-продажу вугілля без його перереєстрації на території України та без відкриття йому банківських рахунків.

Того ж дня, Порошенко П.О. діючи з метою реалізації злочинних домовленостей досягнутих з Медведчуком В.В., перебуваючи у місті Києві у приміщенні Адміністрації Президента України, в період з 21.00 по 23.00 особисто провів нараду за участі Міністра енергетики та вугільної промисловості України Демчишина В.В., виконувача обов'язків генерального директора ПАТ «Центрэнерго» Балабанова І.Ф. та інших осіб, на якій заслухавши доповіді про стан забезпечення енергогенеруючого підприємства України вугіллям, висунув протиправну вимогу підписання з боку ПАТ «Центрэнерго» договорів на постачання вугілля з підприємствами, які знаходились на територіях, які тимчасово непідконтрольні Україні та перебували під фактичним контролем представників терористичних організацій «ЛНР» та «ДНР».

Про наслідки проведеної наради, висунуті вимоги та прийняті службовими особами ПАТ «Центрэнерго» рішення про підписання договорів на постачання вугілля з підприємствами, які знаходились на територіях, які тимчасово непідконтрольні Україні та перебували під фактичним контролем представників терористичних організацій «ЛНР» та «ДНР», Порошенко П.О.

негайно поінформував Медведчука В.В., який в свою чергу, одразу доповів про це двом представникам вищого політичного керівництва Російської Федерації.

У зв'язку з цим Медведчук В.В. за допомогою Порошенка П.О., Демчишина В.В. та Кузяри С.В. домогся того, що невстановлені на даний час службові особи ПАТ «Центренерго», діючи на виконання спільних домовленостей Порошенка П.О. та Міністра енергетики та вугільної промисловості України Демчишина В.В., з 30 по 31 грудня 2014 року у точно невстановлений спосіб здійснили оплату ніби-то на адресу ДП «Луганськвугілля» та ДП «Шахта імені К.І. Кисельова», які контролюються представниками терористичних організацій «Л/ДНР», на суму 10 000 000 гривень як готівкових авансових платежів за майбутню поставку вугільної продукції по 5 мільйонів гривень кожній з терористичних організацій. 31.12.2014 зазначені готівкові грошові кошти за сприяння Медведчука В.В. та Кузяри С.В. були доставлені керівництву терористичних організацій «ЛНР» та «ДНР» і використані ними для забезпечення діяльності терористичних організацій, про що Медведчук В.В. негайно інформував представників вищого політичного керівництва Російської Федерації.

Лише отримавши 31.12.2014 готівкові грошові кошти в сумі 10 000 000 гривень та 06.01.2015 грошові кошти в сумі 20 000 000 гривень представники терористичних організацій «ЛНР» та «ДНР», діючи за вказівками представників вищого політичного керівництва Російської Федерації, за сприяння Медведчука В.В. та під контролем Кузяри С.В. з початку січня 2015 року розпочали завантаження вугілля від підприємств підконтрольних терористичним організаціям «Л/ДНР» та його транспортування до підрозділів ПАТ «Центренерго».

Після створення відповідних умов для укладення нового договору між ПАТ «Центренерго» та ДП «Луганськвугілля», а саме призначення його керівником Сливи В.І., який фактично виступав представником терористичної організації «ЛНР», Міністром енергетики та вугільної промисловості Демчишином В.В., який усвідомлював що вказане підприємство як і його керівник надані представниками терористичної організації «ЛНР» і підконтрольні виключно їм, в силу займаної посади і владних повноважень, на виконання спільних з Порошенком П.О. домовленостей, здійснено адміністративний тиск на службових осіб ПАТ «Центренерго», шляхом надання протягом грудня 2014 року – січня 2015 року систематичних незаконних вказівок щодо підписання договорів з представниками терористичних організацій та сприяння їх діяльності.

Надалі внаслідок координованих і узгоджених дій Порошенка П.О. Медведчука В.В., Кузяри С.В. та Демчишина В.В. щодо укладання угод на поставку вугілля з територій, підконтрольних терористичним організаціям, після проведених Кузярою С.В. за вказівкою Медведчука В.В. переговорів з представниками терористичних організацій та службовими особами ПАТ «Центренерго», за вказівкою Міністра енергетики та вугільної промисловості України Демчишина В.В., 15.01.2015 між ПАТ «Центренерго» в особі Громка Я.А. та ДП «Луганськвугілля» в особі Сливи В.І. укладено договір

№111/1 на орієнтовну суму 1 584 000 000 гривень і в період з 15.01.2015 по 11.11.2015 на рахунки останнього перераховано 27 580 091, 20 гривень.

Крім того, після досягнення Кузярою С.В. домовленостей з керівниками терористичної організації «ДНР» і отримання від них згоди на перереєстрацію підконтрольного їм підприємства на території України, для забезпечення можливості укладання ПАТ «Центренерго» відповідного договору Міністром енергетики та вугільної промисловості Демчишиним В.В., на виконання спільних з Порошенком П.О. домовленостей, який діяв на виконання домовленостей з Медведчуком В.В., для забезпечення можливості реалізації досягнутих злочинних домовленостей 21.01.2015 підписано наказ № 09-К/К, яким виконуючим обов'язки директора ДП «Шахта імені К.І. Кисельова» призначено особу, наближену до Кузяри С.В. – Середіна В.М., а 22.01.2015 підписано наказ № 25, яким затверджено зміни до статуту даного підприємства, в тому числі змінено його місцезнаходження з м. Донецька на м. Київ.

Надалі Міністром енергетики та вугільної промисловості Демчишиним В.В. 22.01.2015 підписано наказ № 30, яким внесено зміни до наказу Міністерства енергетики та вугільної промисловості України від 25.11.2014 № 841 «Про заходи щодо стабілізації соціально-економічної ситуації у Донецькій та Луганській областях», який виключав можливість псевдогосподарських відносин з терористичними організаціями, шляхом вилучення з нього пункту 150.

Приймаючи таке управлінське рішення Міністр енергетики та вугільної промисловості Демчишин В.В. остаточно усунув перешкоди в укладенні договорів з представниками терористичних організацій на поставку вугільної продукції оскільки, пунктом 150 наказу від 25.11.2014 № 841 було припинено діяльність саме ДП «Шахта імені К.І. Кисельова».

При цьому Міністру енергетики та вугільної промисловості Демчишин В.В., як вищій посадовій особі, яка на той час здійснювала управління корпоративними правами держави по відношенню до державних вугледобувних підприємств було достовірно відомо про те, що ДП «Шахта імені К.І. Кисельова» останні роки видобутку вугілля не здійснювала.

Після створення відповідних умов для укладання договору між ПАТ «Центренерго» та ДП «Шахта імені К.І. Кисельова», призначення керівником останнього Середіна В.М., який фактично виступав представником терористичної організації «ДНР» та був особою наближеною до Кузяри С.В., Міністром енергетики та вугільної промисловості Демчишиним В.В., який усвідомлював що вказане підприємство як і його керівник надані представниками терористичної організації «ДНР» і підконтрольні виключно їм, в силу займаної посади і владних повноважень, на виконання домовленостей, здійснено адміністративний тиск на службових осіб ПАТ «Центренерго», шляхом надання протягом грудня 2014 року – січня 2015 року систематичних незаконних вказівок щодо підписання договорів з представниками терористичних організацій та сприяння їх діяльності.

Надалі внаслідок координованих та узгоджених злочинних дій Порошенка П.О. Медведчука В.В., Кузяри С.В. та Демчишина В.В. і домовленості щодо укладання угод на поставку вугілля з територій,

підконтрольних терористичним організаціям, після проведених Кузярою С.В. за вказівкою Медведчука В.В. переговорів з представниками терористичних організацій та службовими особами ПАТ «Центрэнерго», на виконання вказівок Міністра енергетики та вугільної промисловості України Демчишина В.В., 30.01.2015 між ПАТ «Центрэнерго» в особі Лук'янова С.В. та ДП «Шахта імені К.І. Кисельова» в особі Середіна В.М. підписано договір № 111/7 на орієнтовну суму 1 584 000 000 гривень та в період з 30.01.2015 по 30.09.2015 на рахунки останнього перераховано 155 171 154,67 гривень.

Отримані на банківські рахунки ДП «Луганськвугілля» та ДП «Шахта імені К.І. Кисельова» грошові кошти від ПАТ «Центрэнерго» були переведені на інші підприємства з ознаками фіктивності та зняті готівкою.

Одержаними переведеними в готівку грошовими коштами керівники «Л/ДНР» розпорядились на власний розсуд.

Безпосередній контроль за організацією завантаження та подальшим перевезенням вугілля територіями непідконтрольними Україні, на адресу Зміївської та Трипільської ТЕЦ протягом 2015 року здійснювався безпосередньо Кузярою С.В., який координував свої дії з представниками терористичних організацій «Л/ДНР», та Медведчуком В.В.

Усього протягом 2015 року за поставки вугілля з тимчасово окупованих територій Луганської та Донецької областей та на виконання загального злочинного плану щодо сприяння діяльності терористичним організаціям «Л/ДНР» перераховано, переведено в готівку та розподілено на користь терористичних організацій «Л/ДНР» не менше 205 391 145,87 гривень, не рахуючи коштів, сплачених у готівковій формі, із запланованих більше ніж 3 168 000 000 гривень.

З метою реалізації своїх злочинних намірів, на виконання вищевказаного злочинного плану та вказівок Порошенка П.О., для забезпечення можливості перевезення територією України вугілля завантаженого під контролем Кузяри С.В. та отриманого від представників терористичних організацій, Демчишин В.В. 17.02.2015 направив до Антитерористичного центру при Службі безпеки України та до Державної фіскальної служби України супровідні листи разом з копіями звернень саме ДП «Луганськвугілля» та ДП «Шахта імені К.І. Кисельова», які були надані представниками терористичних організацій для вирішення питання про надання дозволу на вивезення вантажу з тимчасово неконтрольованої території.

Своїми умисними діями Порошенко П.О., Медведчук В.В., Кузяра С.В., Демчишин В.В., інші нествановлені службові особи з числа державних органів та підприємств України і представники вищого керівного складу державних органів Російської Федерації, за попередньою змовою групою осіб, здійснили сприяння діяльності терористичних організацій «Л/ДНР» шляхом організації та придбання вугілля у підконтрольних їм підприємств за державні кошти України, поставивши енергетичну сферу України у залежність від Російської Федерації та терористичних організацій «Л/ДНР», чим підірвали економічну безпеку держави в 2014-2015 роках, позбавивши її можливостей для диверсифікації джерел постачання енергетичних ресурсів, а також надали

Російській Федерації більш широкі можливості для подальшого втручання у внутрішні справи України і ведення підривної діяльності проти неї.

Таким чином, Порошенко П.О., будучи особою, яка є представником влади, за попередньою змовою групою осіб, вчинив державну зраду - діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітету, державній, економічній безпеці України: надання іноземній державі, або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто кримінальне правопорушення (злочин), передбачене ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 111 Кримінального кодексу України.

Крім того, своїми умисними діями Порошенко П.О., будучи особою, яка є представником влади, за попередньою змовою групою осіб, вчинив інше сприяння діяльності терористичної організації, тобто кримінальне правопорушення (злочин), передбачене ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 258³ Кримінального кодексу України.

**Виконувач обов'язків
Генерального прокурора**

«20» грудня 2021 року

Олексій СИМОНЕНКО

Відповідно до ч. 2 ст. 481 КПК України здійснити повідомлення про підозру доручаю одному з прокурорів, які здійснюють процесуальне керівництво у кримінальному провадженні № 2201613000000212, в тому числі, заступнику начальника першого відділу процесуального керівництва досудовим розслідуванням та підтримання публічного обвинувачення управління процесуального керівництва досудовим розслідуванням та підтримання публічного обвинувачення Департаменту нагляду за додержанням законів органами безпеки Офісу Генерального прокурора Белкіну Ю.Г., прокурору першого відділу процесуального керівництва досудовим розслідуванням та підтримання публічного обвинувачення управління процесуального керівництва досудовим розслідуванням та підтримання публічного обвинувачення Департаменту нагляду за додержанням законів органами безпеки Офісу Генерального прокурора Сафаряну О.Е., прокурорам другого відділу процесуального керівництва досудовим розслідуванням та підтримання публічного обвинувачення управління процесуального керівництва досудовим розслідуванням та підтримання публічного обвинувачення Департаменту нагляду за додержанням законів органами безпеки Офісу Генерального прокурора Потапенку В.Ю., Бондаренку О.О., Олійнику Д.О., прокурору відділу процесуального керівництва при провадженні досудового розслідування територіальними органами поліції та підтримання публічного обвинувачення управління нагляду за додержанням законів Національною поліцією України та органами, які ведуть боротьбу з організованою та транснаціональною злочинністю, Полтавської обласної прокуратури Ковіньку Д.В., прокурору відділу нагляду за додержанням законів органами Служби безпеки України, Державної прикордонної служби та процесуального керівництва і публічного обвинувачення у кримінальних провадженнях щодо злочинів, вчинених в умовах збройного конфлікту, прокуратури Автономної Республіки Крим та міста Севастополя Каспруку Д.І., прокурору Маловисківського відділу Новоукраїнської окружної прокуратури Кіровоградської області Швецю К.К.

**Виконувач обов'язків
Генерального прокурора**

Олексій СИМОНЕНКО